

i.ordi. Iven

Het is een gewone jongen uit Stratum, Jordi Iven. Toch leidt hij niet het leven van de gemiddelde 22-jarige Eindhovenenaar. Al twee jaar timmert hij aan de weg om topmodel te worden. Niet zonder succes; zijn ster is rijzende. „Mijn vrienden snappen niet waar ik het voor doe omdat ik er vaak gezellige dingen voor moet laten. Maar ik sta wel op mooie, warme plekken tussen prachtige vrouwen.”

TEKST: TONY HOFFA FOTO'S: LISA KLAPPE

Fashion is big business. De kleding zelf is al lang niet meer het enige onderwerp van gesprek. Modehuizen, ontwerpers, modellen en zelfs fotografen – alles en iedereen is vandaag de dag voer voor trendjagers want aan trends wordt veel geld verdiend. Via de media worden we continu platgebombardeerd met triviale weetjes uit dat speciale modewereldje. Hoe houdt Karl Lagerfeld die kragen toch zo hagelwit? Waarin hult Kate Moss zich als ze naar de supermarkt stiefelt?

Zien en gezien worden; daar draait het om in de modewereld. En om zo veel mogelijk pracht en praal. Iedereen doet zijn uiterste best in de schijnwerpers te komen. De media houden het beeld van mythisch luilekkerland graag in stand. Het publiek smult immers van de sappige details over mooie mensen in een zonnige sprookjeswereld, ver weg van de realiteit.

Om een beeld te krijgen van hoe dat wereldje er in werkelijkheid uitziet, sprak Frits met Jordi Iven, een aanstormend talent uit Eindhoven dat sinds twee jaar een internationale carrière als model ambieert. Nog onderaan de ladder blijkt het modellenleven vooral een kwestie van hard werken en weinig verdienen. Van glitter en glamour is voor hem in elk geval nog geen sprake.

Stratums trots

Jordi Iven (22) is een rasechte Eindhovenenaar. Samen met zijn moeder Kristel en broer Kaj woont hij midden in de Kruidenbuurt, vlak bij het Mimosaplein. Bepaald geen omgeving waar je een aankomend topmodel verwacht.

Zijn moeder doet open, Jordi is boven. Als we beneden op hem wachten, valt onmiddellijk nog iets op wat we niet hadden verwacht: bijna het hele huis is ingericht als kledingatelier. Aan de muren schappen met stoffen en patronen, in de hoek een batterij naaimachines, verderop een paar paspoppen met jurken in de maak en midden in de ruimte een tweetal tafels die duidelijk niet alleen worden gebruikt om boterhammen aan te eten. Als Jordi de trap afkomt, zet moederlief een assortiment hapjes op die tafels klaar. Haar zoon heeft boodschappen gedaan voor zijn allereerste interview voor een magazine.

Achter zijn mangosap ziet Jordi er niet eens zo uit als een fotomodel. Eerder als een doodgewone, maar mooie jongen uit de buurt. De jeans hangt op half elf, het T-shirt met V-hals is gekreukt en de zwarte muts staat nonchalant op zijn hoofd. Nog een beetje onwennig vraagt hij wat precies de bedoeling

is. Maar als de koffie klaar is, komt het gesprek als vanzelf op gang. Jordi's moeder luistert mee en beaamt of verbetert de feiten.

In de regel zijn het toch vooral meisjes die dromen van een modellenbestaan. Volgens de clichés zijn jongens en mannen immers veel minder met uiterlijk bezig, zeker in een volksbuurt in deze. Hoe komt een Stratums schoffie als Jordi dan in hemelsnaam aan deze ambitie?

De appel valt niet ver van de boom, zou je in zijn geval kunnen stellen. Jordi kwam namelijk in aanraking met mode door zijn moeder. Die ontwerpt zelf al jaren kleding en sleurde haar zoon een paar jaar geleden trots mee als model naar een van haar eigen shows. „Ze deed mee aan de Twix Talent Room van TMF, een talentenjacht waar ze haar eigen dameskleding showde. Ik ging mee als mascotte voor de ondersteuning van mijn moeder en de vrouwelijke modellen”, herinnert Jordi zich. „Dat waren overigens bijna allemaal exen van me, maar goed: het was een echte modeshow op muziek van The Prodigy. Tijdens de show vochten de modellen om mij en uiteindelijk scheurden ze mijn shirt open, waardoor het logo van mijn moeders kleding in goud verscheen. Mijn moeder won de wedstrijd en ik was verkocht. Ik wist onmiddellijk dat ik hier werk van wilde maken.”

Zo gezegd, zo gedaan. Jordi sloot zich aan bij modellenbureau Sessibon in Geleen, maar kwam er al snel achter dat hij daar niks te zoeken had. „Dat was me een gemaakt gedoe! Niks voor mij, die stijl zonder inhoud”, weet hij nu. „Een vriendin nam me vervolgens mee naar modellenbureau Creative Connections en daarna naar Cachet, allebei in Eindhoven. Voor die bureaus heb ik mijn eerste shoots gedaan.”

Frustratie

„Soms kan het raar lopen. Die zomer brak ik met mijn toenmalige vriendinnetje. Uit frustratie scheerde ik mijn hoofd kaal en nam ik 's nachts na een goede avond stappen een foto van mezelf met mijn mobiel. Kaal, zonder t-shirt. En juist op die foto stroomden werkelijk de reacties binnen. In tegenstelling tot wat veel mensen nieuwe modellen wijsmaken, hoeven er helemaal niet meteen professionele foto's op tafel te komen. Goede bureaus kunnen aan dat soort snapshots ook wel zien of je het in je hebt.”

Zo ook Tony Jones Model Management, dat vanuit Amsterdam opereert. Jones zelf belde vanuit Spanje en een week later kon Jordi langskomen voor een intake. Het klikte. Jordi voelde zich meteen op zijn plek bij dit kleine,

maar professionele agentschap.

Voor Jordi begon het destijds met een test voor fotograaf Dale Grant uit de Bahamas. „Vijf uur duurde het. Maar ik voelde meteen aan dat ik dit werk goed kan. In het begin ben je echt heel onzeker. Op dat moment is het heel fijn dat zo'n fotograaf je op je gemak stelt. Dat maakt het werk een stuk makkelijker”, geeft hij toe, „aan de andere kant: fotografen vinden het blijkbaar ook leuk om met mij samen te werken. In die zin telt persoonlijkheid ook en dus niet alleen het uiterlijk. Je moet je als het ware inleven in de kleding. Je moet daarom ook wel iets weten van de mode, de show en het image dat eraan hangt. Maar over het algemeen ben ik niet eens zo op de hoogte van de wat de mode van nu is hoor, al ben ik wel erg geïnteresseerd.”

Daarna raakte zijn werk in een stroomversnelling. De foto's in zijn portfolio zijn het bewijs. „Tony Jones is zelf model geweest en weet hoe hij de dingen moet aanpakken. Hij zoekt het vooral in het buitenland, niet zozeer hier. Mijn springplank was Victor & Rolf, waar ik een tijdje een gezicht voor was en daardoor al vrij snel in L.A. Times stond. Daarna wilden ze me

ook hebben voor de Italiaanse Playboy, die na 21 jaar weer in de laars verkrijgbaar was”, vertelt Jordi. „Soms moet je ook gewoon geluk hebben. Zo fotografeerde het blad Winq me in die periode voor hun cover. Toen ik na de shoot bleef hangen om te leren van anderen, boden ze me meteen een serie van acht foto's aan omdat het andere model een te slechte huid had. Een buitenkansje natuurlijk!”

Gemixte kleding

„Vrij snel daarna ging ik naar het buitenland. Milaan, Barcelona en Athene. Veel beginnende modellen gaan daar naar toe omdat er ongelooflijk veel fotografen en magazines zijn,” vervolgt hij. „Een fotoshoot vind ik –in tegenstelling tot een modeshow lopen– het mooiste wat er is. In de studio is het werk telkens anders door de belichting, de styling, de make-up en de verschillende mensen. Je bent echt bezig samen het beste product neer te zetten. Daar leer ik dan van dat ik een type ben voor gemixte kleding. Diesel en Evisu passen bijvoorbeeld goed bij me. Maar bijvoorbeeld ook Dolce & Gabbana, zegt men. Dat vind ik zelf overigens ook heel tof. De stijl, het karakter van de kleding... Het klassieke van

die kleding maakt dat je er echt je best voor moet doen en juist dat vind ik erg leuk.”

Leuk en aardig, die reisjes naar verre oorden. Maar hoe gaat het er nu werkelijk aan toe bij die modeshows en foto-opnamen? En, niet onbelangrijk: kun je er je brood mee verdienen?

„Allereerst: het modellenbestaan betekent veel reizen en veel wachten. Als je zoals ik aan de start van een carrière staat, wordt je er vaak niet eens voor betaald. Zo ging ik voor Winq met fotograaf Philip Richards naar Mozambique. Een fantastische ervaring natuurlijk, maar wel vrijwilligerswerk. Ook reis je bijvoorbeeld voor een foto in de Italian Vogue op en neer naar Rome. Maar goed, dat levert daarna wel weer werk op. Het is allemaal een kwestie van zien en gezien worden. Je moet vooral veel tijd investeren en moeite doen en dan maar hopen dat het terugkomt”, legt hij uit. „Je moet dus heel flexibel zijn. Gaat de telefoon, dan zit ik nog geen dag later in het vliegtuig. Ik heb op een gegeven moment ontslag moeten nemen in het restaurant aan de Aalsterweg waar ik zes jaar werkte.”

„Ten tweede is er veel onzekerheid. In Milaan doe ik soms tien castings per dag. Er zijn dan

honderden, soms duizenden modellen in de stad op zoek naar werk. Meestal loop je naar buiten met vraagtekens. Dan ben je, als je geluk hebt, een optie, ofwel een zogenaamde call-back”, vertelt hij. „Bovendien vereist het werk veel discipline. Je bent vaak alleen, moet je lichaam in conditie houden en leuke dingen doen zoals uitgaan kunnen niet vaak. Ik ga elke dag naar de sportschool, soms twee keer per dag. Om mijn lichaam 'droog' te trainen, want ik wil nou ook weer niet te groot worden.”

„Andere modellen lopen de kantjes er wel eens vanaf, de meisjes vaker dan de jongens. Zo worden er tijdens de castingperiodes wel eens mensen uit het hotel gegooid omdat ze zich misdragen. En ja, daar komt ook wel eens drank en drugs bij kijken...”, weet hij. „Toch verloopt alles over het algemeen heel gemoedelijk. Anders dan bij de vrouwen is er tussen de mannelijke modellen niet echt een onderlinge strijd gaande. Bij de dames is veel meer concurrentie. Die trekken elkaar de haren soms bijna letterlijk uit. Als man leer je eigenlijk gewoon heel veel mensen van over de hele wereld kennen. Daar zit je vaak ook bij in het hotel. Je eet, slaapt en werkt samen. Tijdens het wachten sporten we op locatie, dat is heel

makkelijk tegenwoordig met die fitnesscentra die over de hele wereld zitten. Ach ja, als man heb je het eigenlijk veel makkelijker in dit vak. Je hoeft ook nooit van die vreemde hakken aan.”

Veertig tearsheets

Wil je de top als model bereiken, dan moet je er dus keihard voor gaan en andere zaken laten. Op het moment van spreken is Jordi druk met castings vanwege de fashionweeks. Doel is om zoveel mogelijk shows te lopen en opdrachten voor magazines binnen te halen. Helaas is de vangst ditmaal wat magertjes, wellicht als gevolg van de aanhoudende kredietcrisis. Jordi wordt er onder meer gefotografeerd voor het Italiaanse *IL Magazine*, *For Men Magazine*, *Fitness* en *Playboy*. Bovendien loopt hij modeshows voor *Moncler*, *Allegri* en *Tom Brown*. Vooral die laatste presentatie is een bijzondere. „Alle modellen hadden dezelfde kleding aan, als uniformen. We liepen allemaal de zaal in en namen elk plaats achter een bureau met typemachine. Daar typten we op maat van de muziek mee. Iedereen typte op dat moment iets anders op papier. We mochten de blaadjes van anderen achteraf lezen. Soms staan er

lukraak wat letters soms ook een verhaal. Ik hoorde dat een van mijn collega's niet meer terug hoeft te komen omdat-ie hele akelige dingen over de ontwerper had opgeschreven.” „Milaan gaat goed. Volgende maand ben ik in Barcelona omdat mijn agentschap daar zit. In Parijs ben ik qua lichaam vaak een van de grootsten. Daar word ik veel minder gevraagd. In New York en Miami pas ik er fysiek weer wel heel goed tussen. Daar zoeken ze veel vaker de atletische types”, legt Jordi uit. „En ja, ik wil heel graag naar New York om het daar te proberen. Maar daar kom je simpelweg niet aan de bak met minder dan veertig tearsheets (magazine pagina's, red.) in je portfolio. Het wordt dus nog hard werken, de komende tijd.” Alleen voor een fotoshoot voor *Frits* maakt hij tussendoor nog tijd. En voor carnaval. Omdat-ie dat laatste echt niet kan missen. „Lekker, even de boel de boel laten met mijn vrienden. Ach, die vinden het wel leuk. Ze snappen niet helemaal waar ik het allemaal voor doe omdat ik er zo vaak de gezellige dingen voor moet laten. Bovendien vinden ze het soms een beetje verwijfd. Maar ach, ik sta tussen hele mooie vrouwen en ben op warme plaatsen. Wat ze er verder van vinden daar trek ik me niet zo heel veel van aan.“

